

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]
finder rigtigt, ophører med at være et folk. Det er jo i realiteten det, mindretallet foreslår, og det er det, jeg på regeringens vegne indtrængende fraråder.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Jeg tror, at markedsdebatten er gået så langt og har været så længe, at der ikke er nogen af os, der er i stand til at tilføje den noget nyt, og i erkendelse deraf vil jeg prøve at gøre mit indlæg forholdsvis kort.

Vi oplevede jo før, at hr. Hilmar Baunsgaard på en fuldstændig berettiget måde gik i rette med sin partifælle hr. Skovmand, og jeg kan ikke lade være med at gøre noget tilsvarende. Jeg må sige, at jeg synes, Socialdemokrater imod EF — og det er klart, at de socialdemokrater, der er imod EF, har ret til at have deres mening og argumentere for deres synspunkt — har misbrugt Palme. Jeg står her med et citat fra den tale, den svenske statsminister og det svenske socialdemokratis leder holdt på Nordisk Råds møde den 20. februar 1972. Hr. Nyboe Andersen har allerede citeret noget af den; jeg skal tillade mig at citere noget mere. Jeg tror, at når det citat er hørt, vil man forstå, at socialdemokraterne imod EF har misbrugt vores svenske partifælle på en meget alvorlig måde.

Jeg skal tillade mig at citere; jeg har teksten på svensk, men skal gøre forsøg på løbende at oversætte den til dansk:

„Somme tider anvendes i debatten udtrykket „at sige nej til EEC“ som en skillelinje i og mellem de nordiske lande. Det er et misvisende udtryk. I virkeligheden findes der ingen, som vil eller har råd til dette. Vi kan alle glæde os over, at århundredgamle modsætninger på det europæiske kontinent er blevet fjernet, og vi har alle en stærk interesse i at deltage i det stærkt dynamiske samarbejde, der er vokset frem, og som vore økonomier er afhængige af. Det gælder også uafhængigt af den sikkerhedspolitiske grundlinje, vi har valgt.“

Det skal man lægge mærke til at den svenske statsminister siger. Jeg fortsætter citatet:

„Derfor hilser vi også med stor glæde, at de mangeårige bestræbelser på at skabe et vesteuropæisk stormarked omfattende 300 mill. mennesker nu endelig står over

for deres virkeliggørelse. Kernen i markeds-samarbejdet er frihandel, afvikling af told og andre hindringer for fri handel. Det er først og fremmest det mål, vi alle på delvis forskellige måder søger at opnå. Vi går ud fra, at der i virkeligheden bliver tale om en ægte og fuldstændig frihandel.“

Jeg tror faktisk, det er fuldstændig umuligt ved nogen som helst fortolkning at tage den svenske statsminister, det svenske socialdemokratis leder, til indtægt for et anti-EF-standpunkt. Jeg synes, at man her har et klart og positivt udtryk for et ja til europæisk samarbejde. Jeg hører til dem, der fuldt ud respekterer, at den svenske regering ud fra sine neutralitetspolitiske synspunkter ikke vil være fuldt medlem, og som støtter den svenske regering og Sverige i at opnå det tættest mulige samarbejde med EF, som ikke er medlemskab. Så meget om det.

Jeg sagde til indledning, at det nok ikke var muligt at tilføre debatten mange nye argumenter. Det er klart, at jeg som statsminister må anbefale en klar holdning, og jeg vil anbefale et klart ja. Jeg vil begrunde det økonomisk, politisk, industrimæssigt og kulturelt.

Jeg vil begrunde det økonomisk, som det allerede er gjort af andre, der har haft ordet i debatten i dag, med, at hvis vi går med i EF, så får vi en situation, hvor vi kan løse vores betalingsbalanceproblem uden at skulle gribe til midler, der socialt og beskæftigelsesmæssigt er os imod. Det synes jeg er et meget væsentligt argument. Det er, som om man somme tider møder den opfattelse, at det ikke er rigtig fint at bruge økonomiske argumenter. Når jeg tænker på, hvad vi i denne sal, i dette ting, under skiftende regeringer har haft af økonomiske problemer at slås med, så synes jeg nok, det er værd at tage i betragtning, at vi ved medlemskab i EF får en virkelig chance for at få balance i vores udenrigshandel og i vores betalinger. Ja, her er det lige ved, at man siger til os, at det har vi jo allerede, og jeg ved godt, at første halvår næsten mirakuløst har givet os balance i vores betalinger over for udlandet, men vi ved jo også godt, at der vil være faktorer, der trækker i modsat retning. Jeg tvivler ikke om, at vi for året som helhed får et væsentlig bedre resultat, end vi har haft det i tidligere år, men der bliver stadig et restproblem tilbage, og for